

Vrienden voor

Na zeven jaar redelijk tevreden in een Opel Commodore te hebben rondgereden, is Theo Grootendorst in 1974 zo zoetjes aan weer eens aan een andere auto toe. Via-via hoort hij dat een Amsterdamse Volvo-dealer een vrijwel nieuwe 164E te koop heeft. De - nu inmiddels gepensioneerde - Weesper radiohandelaar wordt zijn 'vaste baas'.

Door Ruud Ronteltap
Foto's: Ivo Lucas Luijckx

Van Theo Grootendorst mocht zijn nieuwe auto niet kleiner zijn dan de Commodore. Van een andere Opel was hij niet per se afkerig, maar het kon ook best eens iets anders zijn. Uiteindelijk werd het dus de bordeauxrode Volvo 164E, voorzien van een zescilinder inspuitmotor, automatische transmissie, lederen bekleding en alle opties. Op dat moment het beste - en duurste - wat Volvo in huis had. Als bedrijfs- en demonstratieauto had de vierdeurs sedan inmiddels een kleine 15.000 kilometer afgelegd en toen het kopje eraf was, mocht hij weg.

'Ik vond het in de eerste plaats een móóie wagen,' vertelt Grootendorst, 'want om je de waarheid te zeggen spreken uiterlijk en comfort van een auto me nog steeds meer aan dan de eigenlijke techniek. Wat me het meeste aan de auto beviel was zijn imposante "voorkomen". Met zijn klassieke, bijna Engels aandoende grille en die markante verstralers heeft hij een eigen gezicht. Stoer en chic tegelijk.'

Wat er de daaropvolgende negentien jaar met de donkerrode Volvo gebeurt, is in een paar zinnen verteld. Elk jaar legt de auto circa 15.000 kilometer af. Tijdens de vakanties krijgt hij het grootste deel van Europa te zien. De 164E doorkruist de Alpen en staat als deklust op de boot naar Corsica. En in al die jaren loopt-ie geen deukje, geen krasje, zelfs geen schrammetje op. Thuis, in Weesp, slaapt hij altijd in de garage. Dat wel. Verder wordt hij goed, maar niet fanatiek, onderhouden. En in al die jaren laat de Volvo zijn baas geen moment in de steek.

'Ach kom nou!' roep ik, scheel van afgunst. De heer Grootendorst - 'Waar of niet, Betje?' - doet een beroep op het geheugen van zijn echtgenote. En jawel, hoor, de waarheid komt boven water. 'Drie jaar geleden,' biecht mevrouw Grootendorst op, 'werd de motor ineens te warm. Het was op de Autobahn, weet je nog Theo? Toen heeft die man van de ADAC een slangetje vervangen, want daar zat een scheurtje in, of zo. Maar dat hebben we hem allang weer vergeven, hoor!' Hem, zal de lezer begrijpen, slaat in dit geval niet op de Duitse wegwacht, maar op de Volvo die in de familiekring veelal liefkozend 'die rooie' wordt genoemd. Toch blijft dat koelwaterslangetje in het onderbewuste van de Weesper rondspoken, als een addertje onder het gras. Wordt de Volvo niet langzamerhand wat te oud voor verre vakantieritten? Moet hij niet eens stevig worden aangepakt? Of is het verstandiger de rooie weg te doen en een nieuwe te kopen? Grootendorst: 'Ineens zei iedereen tegen me dat het zo niet veel langer goed zou gaan. Maar wat te doen? Had Volvo dit type auto nog gemaakt, dan zou ik misschien wel een nieuwe hebben gekocht. Aan de andere kant waren we toch erg gehecht geraakt aan dit exemplaar. Ook mijn vrouw, hoewel ze zelf niet rijdt. "Kijk die rooie toch weer eens lekker staan te glimmen", zeiden we weleens tegen elkaar. In die auto, moet je rekenen, zat een heel stuk van ons leven. Dat zet je toch niet zomaar bij het grofvuil? Nou dan! Maar met dat al stonden we natuurlijk wel voor een dilemma...'

Knoop doorgehakt

Op dat dilemma volgde een onverwachte ontknoping. 'Op een middag,' vertelt Grootendorst, 'werd ik me er ineens van bewust dat een pikzwarte 164 mij als een schaduw volgde. Toen ik thuis bij de garage stopte, deed hij hetzelfde. De bestuurder stelde zich voor als Eduard Pijl, Volvo-liefhebber in het algemeen en van de 164

r het leven

'Eigenlijk ben ik niet zo'n autofreak. Maar mijn fraaie Volvo 164E na 19 jaar trouwe dienst afdanken? Dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen. Dus werd het restaureren. En nu blijkt "die rooie" ineens de allermooiste en lopen de freaks mijn deur plat!'

in het bijzonder. Zijn eigen exemplaar, vertelde hij, had de kleur en het verhoogde koetswerk te danken aan een verleden als lijkwagen. Meneer had anders ook een schitterend origineel exemplaar! Daarom was Pijl me gevolgd. Jammer alleen dat er wat roest aan de portierranden te zien was. Moest ik toch eens wat aan doen! En mocht Grootendorst adviezen nodig hebben: Eduard Pijl wist de weg en zou hem graag helpen.

'En zo is het eigenlijk allemaal gekomen', vervolgt Theo Grootendorst. 'Om te beginnen leverde Pijl me een paar puntgave portieren. Omdat ik niet van plan was zelf te gaan klussen, stak ik eerst mijn licht op bij Autofinish, een autoschadebedrijf hier in Weesp. Zij monteerden de deuren en een fabrieksnieuw windscherm. Een grondige inspectie bracht echter nog meer zwakke plekken aan de carrosserie en

Voor een grondige restauratie werd de Volvo van het echtpaar Grootendorst helemaal kaal gehaald. Nu staat de auto er weer in volle glorie bij.

De 'rooie' werd in 1993 door het Volvo 164 Register uitgeroepen tot allermooiste auto van het jaar.

Autokampioen bracht twintig jaar geleden een test van de Volvo 164E Automaat. Ook toen voerde men als pluspunt de 'degelijke constructie' aan.

in het plaatwerk aan het licht. En dat betekende verhuizen, want op een echte liefhebbers-restauratie zijn ze bij een autoschadebedrijf natuurlijk niet ingesteld. Via Autofinish kwam ik terecht bij Joop Vuijst in Muiden, een restaurateur die nooit adverteert en het van mond-tot-mondreclame moet hebben. En ik doe daar van harte aan mee, want hij heeft dit karwei, waarbij de auto helemaal kaal is geweest, op werkelijk voorbeeldige wijze geklaard.'

Publiekstrekker

Voordat 'de rooie' naar Muiden ging had de plaatselijke Volvo-dealer, Dick Mühl, hem al van een gloednieuwe B30F-motor voorzien. Grootendorst: 'Dat bleek beter en niet eens zoveel duurder dan de oude te laten reviseren. Tot mijn verbazing kon Volvo die motor zonder mankeren leveren, want ze schijnen nog in raceboten te worden gebruikt.' Aan de rest van het mechaniek mankeerde na negentien

jaar en dik 300.000 kilometer niets noemenswaardigs. De klassieke Borg-Warner 3-speed automaat was zelfs nauwelijks van een nieuwe te onderscheiden. 'Bij Mühl,' vervolgt Grootendorst, 'is de auto, toen Vuijst met het las- en herstelwerk klaar was, ook weer helemaal aangekleed. Daarna hebben we hem naar Autofinish teruggebracht om te worden gespoten. Uiteraard weer bordeauxrood, hoewel die kleur eigenlijk te boek staat als "carribbean red". De hele operatie heeft ongeveer acht maanden geduurd. Ik heb niet zonder vervoer gezeten hoor, want Dick Mühl heeft me gedurende die hele periode een leenauto ter beschikking gesteld. Logisch dat ik hem de rooie als publiekstrekker ter beschikking stelde toen hij vorig jaar zijn nieuwe showroom opende.' Ook Theo Grootendorst kocht bij die heuglijke gelegenheid een paar lootjes voor de tombola, met als hoofdprijs een driedaagse reis voor twee personen naar Volvo-bakermat Göteborg. En raad eens wie die reis won... Precies! Grootendorst: 'Het was echt geen doorgestoken kaart! Anders win ik nooit wat.' Toen importeur Volvo Nederland Personenauto van dit prachtige toeval hoorde, deden ze er namens de zaak nog een dagje bij, een dag waarop meneer en mevrouw Grootendorst als VIPS - 'de Nederlandse vlag hing uit!' - in de fabriek werden rondgeleid.

Allermooiste

Inmiddels was hun Volvo wereldberoemd in Weesp en ommelanden. De rest van automin-nend Nederland tastte nog in het duister, maar dat veranderde op een mooie zondag in oktober vorig jaar toen het echtpaar Grootendorst zich - na aandringen van Eduard Pijl - naar Slot Zeist begaf voor de jaarlijkse keuring van het Volvo 164 Register. Grootendorst: 'Tjonge, wat een mooie auto's, zei ik tegen mijn vrouw toen we er parkeerden - een beetje achteraf, want ik voelde me een tikje onwennig en wilde me niet op de voorgrond dringen.' Afijn, terwijl de echte freaks zich op de Volvo's stortten, maakten de Grootendorsten gezellig een ommetje. En ze waren net op tijd in de zaal terug om de voorzitter te horen aankondigen: '...en de mooiste 164 van 1993 is de bordeaux-rode auto van...' U raadt het al. Grootendorst: 'Kwamen we voor het eerst en wonnen we meteen de beker, zeg! We kenden er geen mens!' Dat veranderde snel. Inmiddels zijn het echtpaar Grootendorst en hun 'rooie' een begrip onder Volvo-fanaten en kijken ze er niet echt meer van op als ze ineens door wildvreemde liefhebbers worden aangeklampt. Maar zelf een autofreak? 'Mmm..., tja..., ach...' Dat gaat Theo Grootendorst wel wat vèr, hoor...

De Volvo 164E Automaat

In 1958 startte het project 858, waaruit in 1968 de Volvo 164 voortvloeide. De produktie werd beëindigd in 1975. In totaal zijn er gedurende die periode ruim 155.000 Volvo's van het type 164 gemaakt. Het was een zakenauto van formaat. Zo werd de Volvo 164 tenminste gepresenteerd. De brochures uit die tijd vergelijken de 164 zelfs met een rijdende vergaderzaal.

Alle 164-modellen zijn altijd voorzien van een zescilinder motor. Vanaf 1971 kon er worden gekozen tussen een versie van 107 kW/145 pk en 129 kW/175 pk. Vanaf 1974 was alleen nog maar de 175 pk-versie leverbaar. De zescilinders waren eigenlijk gepromoveerde viercilinder-motoren die al in de Volvo 140-serie werden gebruikt. De boring en de slag van de cilinders zijn namelijk precies gelijk. Voor de 164 zijn er twee cilinders 'bijgeplakt'.

De eerste 164-modellen hadden een wielbasis van 270 centimeter. Vanaf 1971 werd de wielbasis van de 164 twee centimeter langer. In 1973 moest er voor de 164E met automaat f 28.975,- worden neergeteld. Geen misselijk bedrag in die tijd. Zijn directe concurrenten waren de Rover 3500 Automaat en de BMW 2800 Automaat.